

En hund skaber glæde i familien

- Det er mig, der bestemmer, og det giver Bella tryghed, siger Sólrún Løkke Rasmussen om familiens første hund, en legesyg "bamsedræber", som frygter støvsugeren og kaster op i bilen, men bare altid er glad, når man kommer hjem.

Af Anne-Sofie Holten

Uden for statsministerfamiliens hjem i Græsted vogter politiet i en pavillon døgnet rundt. De holder øje med, hvem der kommer! Ikke alle er velkomne. Men er man først blevet lukket ind af Sólrún Løkke Rasmussen, er velkomsten storslået.

Familiens hund, otte måneder gamle Bella, springer op og giver en krammer og et kæmpe kys. Sólrún Løkke Rasmussen ler. Beder hunden dæmpe glæden, men hun har selv lært den at sige velkommen med kys og kram, "for hun er så blød og så dejlig".

Nu overvejer hun, om det i ste-

det skal blive til et trick, de to har sammen. "Der kan jo komme folk, som ikke er indstillet på store hundekys."

Tolleren Bella er familiens kæledægge, men hun er Sólrúns hund. Det var Sólrún, der gik til hvalptræning med hende, da Bella var lille, og det er Sólrún, der har lært hende alle de mange tricks, hun allerede kan. Lige fra at sidde smukt til at rulle rundt og ligge død.

På spørgsmålet, om det er svært at lære hunden tingene, svarer hun: "Man skal bare blive ved". På spørgsmålet, om hvordan hun giver hunden tryghed, svarer hun: "Ved at det er mig, der bestemmer! Når jeg siger, "Sådan er det bare", så er det

sådan! Hun skal ikke overveje, hvad hun nu skal gøre."

Sólrún Løkke Rasmussen, 41 år, er lærer på Den Kongelige Balletskole og underviser blandt andet i natur og teknik, hvor dyrevelfærd diskuteres.

Hendes holdning til dyr er, at de dyr, vi spiser, skal have det godt, mens de lever. Kæledyr har vi af lyst og ikke af nødvendighed, så man skal ikke anskaffe sig sådan et og så ikke behandle det ordentligt. Det giver ingen mening og kan ikke undskyldes, siger Sólrún Løkke Rasmussen.

Man får den hund, man fortjener

Bella er Sólruns første hund, og hun har opdaget, hvordan en hund bringer glæde ind i hjemmet og skaber en positiv stemning. "Den er altid glad, når du kommer hjem. Aldrig sur og mopset, sådan som vi voksne kan være," siger Sólrún. Hun morer sig over de ting, hunden gør, også selvom der er uforudsete vanskeligheder, som at Bella kastede op i bilen 15 gange mellem Græsted og Billund, og at støvsugeren måtte stå fremme i to uger, for at Bella skulle vænne sig til, at den ikke er farlig. Nu køres der ikke længere end til Helsingør, og det var en sejr, da Bella for nylig af sig selv gik op i bilen.

Bella er ikke så modig, og næste spændende punkt bliver nytårsfyrværkeriet. "Vi holder hende inde, og hun skal nok ikke se lysglimtene, kun høre bragene."

- Til hundetræning får man en masse gode råd om opdragelse, som man kan vælge imellem. Ligesom man får de børn, man fortjener, så tror jeg også, man får den hund, man fortjener, alt efter hvad man lægger vægt på i opdragelsen, siger Sólrún. Hvis man ikke vil have en hund, der springer op, så skal

Racens navn

En Tollers fulde navn er Nova Scotia Duck Tolling Retriever. En jagthund, der henter de skudte ænder og derfor glad hopper i søer med masser af andemad - og skal i bad bagefter.

Derfor havde Bella hele sommeren et badebassin i haven, hvor hun plaskede og legede med sig selv. Med på Marienborg forsvandt hun ned i et vandløb til Bagsværd sø, kom op dækket af mudder og gned sig op ad festklædte gæster. Pinligt.

Racen er ikke særlig udbredt i Danmark. Der er flest i Jylland. Ved Tollerstævnet i Horsens stillede Bella op i hvalpeklassen. Hun kom på andenpladsen og fik udtalelsen: "Særdeles lovende".

man ikke lære den at give kys og krammere! Nu er jeg begyndt at lære hende at finde familiemedlemmerne. "Hvor er far?" Og nogle gange så finder hun ham, og så siger han "hallo", og så løber hun hen til ham og får en godbid. Og så er hun vild efter at finde flere. Jeg skal hele

Sólrún Løkke Rasmussen har lært Bella at gå i zig-zag.

tiden finde på noget nyt, der kan beskæftige hende. Jeg har gemt godbidder ude i haven, og hun har brugt timer på at gå og lede efter dem. Jeg begyndte også at gemme godbidder herinde, men Lars sagde "stop", da hun gennemsgøgte alle reolerne.

Vi snakker om at få én til

De sidste 10 år har "hund" jævnligt været oppe i familien. Børnene Bergur 18 år, Lisa 14 år, Simun 12 år og Sólrún var ikke i tvivl, men Lars var tilbageholdende på grund af familiens travlhed og rejser.

Men da den ældste søn, Bergur, sagde, at når han flyttede hjemmefra, ville det første, han gjorde, være at købe en hund, tænkte Sólrún: "Så er det nu". Et så brændende ønske skulle opfyldes.

- Selv havde jeg altid ønsket mig en hund. I min barndom på Færøerne var der ikke mange hunde som kæledyr i Tórshavn. Så jeg havde alt muligt andet: fisk, frøer, skildpadder, kanariefugle og undulater. Her i Danmark har jeg haft kaniner, kat og ørkenrotter, vi har stadig ørkenrotter. Men ude i bygderne var der fårehunde af forskellige blandinger,

Border Collie-typer. Derfor ønskede jeg mig en Border Collie.

Lars har haft hunde i sit barndomshjem, men havde ingen præference over for en bestemt race, så jeg har måttet vælge og begyndte at læse om Border Collien på internettet. Der kan man virkelig læse meget om hunderacerne og om andres erfaringer med dem. Men jeg blev bange for, at opgaven var for stor, at man ikke fik trænet og motioneret den nok.

Jeg læste skrækhistorier om, hvordan Border Collien splittede huset ad, fordi den ikke fik det, den havde brug for. Så fandt jeg Tollereren. Jeg syntes, den lignede Border Collien lidt og virkede intelligent. Den skal også aktiveres, men hovedsageligt oppe i hovedet. Det drejer sig om at lære nogle tricks, gå til noget hundetræning, og jeg tænkte, at det kunne jeg godt finde ud af.

Lige nu savner vi at gå til hundetræning. Alt er optaget! Hun trænger til at møde andre hunde og lege lidt. Vi har nogle venner, som har en

hund, og når de er sammen, så leger de uafbrudt. Jeg har også overvejet at anskaffe én til hund og har også snakket med Lars om det. Han synes, at så skal det være en af samme slags, men der er ingen hvalpe i øjeblikket.

Bamserne var en god gave

- Har du så fået den hund, du gerne vil have?

- Ja, jeg kan godt lide en hund, der er lidt aktiv. Bella er forholdsvis nem at træne og ved, hvad de ting, jeg foretager mig, betyder. Den må ikke tigge ved bordet, men ved, at så snart jeg rejser mig, så falder der en godbid. Hun får kød, ikke fedt. Jeg skal ikke have en tyk hund.

Bella har mad stående i løbet af dagen. Hundepillerne fra posen! De er ikke det allerbedste, hun ved, så hun foræder sig ikke. Vi har oplevet, at gæstehunde går lige ind og rydder skålen, men Bella ved godt, hvad der smager godt, og spiser

først lidt af pillefoderet, når der ikke kommer mere gulf fra mig efter middagen. Hun er ingen grovæder.

- Lavede I regler for, hvad Bella må fra starten?

Nej, men hun har faktisk ikke ødelagt ret meget. Hun har haft sine egne legeting at bide i. Simun donerede sine bamser, som hun har splittet ad én efter én. Det var en god gave. Der var nogle enkelte, hun ikke skulle have haft, dem havde han sat på en reol, men dem tog hun også, det kunne hun jo ikke se forskel på! Så der er ikke mange bamser tilbage her i huset.

Nu har hun bidt hul i en ulden sofahynde. Så synes Lars ikke, hunden må komme i møblerne. Det er dog blevet til, at den gerne må komme i lædermøblerne, og det er den ved at være klar over!

Men selvfølgelig finder vi ud af reglerne undervejs, vi har jo ikke prøvet det før, og når Lars siger: "Nej, det er for meget", så vænner jeg den af med det. Det er mig, der har ansvar for hunden.